

I

Jag får syn på henne så fort jag kliver ur hissen på tredje våningen. Hon sitter och väntar på en av fällstolarna i korridoren precis utanför dörren. Hennes rödbruna hår har lossnat ur hårspännet, hyn är rödflammig, munnen ett spänt streck.

Jag stannar tvärt. Hör hissdörrarna glida igen bakom mig.

Brottsoffer befinner sig i en annan dimension, vad mig anbelangar är de teoretiska. Polisen möter offren, vi granskar bevisen. Jag skulle inte ha blivit fingeravtrycksanalytiker om jag hade haft lust att träffa offren.

Jag smiter förbi henne, noga med att undvika ögonkontakt när jag går in. Alyce, enhetschefen, försöker signalera till mig med blicken. ”Hallå... Lena...”

Men kvinnan är snabb. Hon stegar rätt in i rummet, in mellan kontorsbåsen, lång och blek och skräckinjagande, med ett slags intensitet som jag inser måste vara sorg. En fasansfull sorg. Innan jag ens hunnit fram till skrivbordet säger hon: ”Är det du som är Lena? Lena Dawson?” Jag rycker till.

Nu har Alyce rest sig upp, hon är ungefär två tredjedelar så stor som kvinnan, men koncentrerad och fylld av stridslysten energi. ”Ursäkta mig. Alltså, jag vet inte hur ni kom upp hit – den här avdelningen är stängd för allmänheten. Jag har redan försökt säga det en gång...”

Kvinnan står alldeles för tätt inpå mig med sitt vita ansikte och sin blixtrande röst, så till en början tar jag knappt in vad hon säger. Jag backar in bakom skrivbordet. Men kvinnan följer efter mig. ”Jag heter Erin Cogan, mitt barn är – han dog för fem veckor sedan. Polisen har inte gjort ett dyft åt saken. Ingenting.” Hon talar snabbt – beredd på att bli utföst. Hon griper min hand, hennes röst bultar i mitt huvud som ett elektriskt eko. ”Snälla, Lena – ms Dawson – jag har hört att du kan... att du...”

Min bossiga kollega Margo kommer instörtande tillsammans med Ed Welmore, som förmodligen precis var på väg att gå hem efter nattskiftet. Översta knappen i polisuniformen är oknäppt och han har mörka fläckar under armarna. ”Sådär ja”, säger han när han kliver in genom dörren. ”Dags att åka hem, mrs Cogan.”

Erin Cogan släpper min hand men fixerar mig alltjämt med blicken. ”Snälla, jag ber, ms Dawson, snälla...”

Ed stannar precis bakom henne. Han är inte mycket längre än jag, men han är bastant. Han sätter händerna i sidorna, ger mig ett ögonkast över huvudet på kvinnan och säger: ”Ni måste följa med ut nu.”

Hon tittar på Ed och sedan på mig med en sådan ångestfylld panik i ansiktet att jag veknar. Jag känner henne inte, men jag känner igen känslan. En barskrapad förtvivlan som skrämmer mig nästan lika mycket som den får mig att tycka synd om henne. Hennes hårt knutna händer är vita och spända. ”Okej, okej, okej.” Jag lägger handflatan på mitt städade skrivbord, försöker hämta andan. ”Miss... mrs Cogan? Kom. Såja, kom så följer jag med er ut.”

I hissen stirrar Ed in i hörnet – jag är övertygad om att han skulle ha föredragit att jag inte hade följt med ut. Alyce är också med och blänger på kvinnan med armarna i kors över sitt insjunkna bröst och med glasögonen i pannan. Hon kommer att läsa lusen av mig senare, det vet jag, påpeka att hon

helst såg att jag lät bli att uppmuntra galningar, att jag måste jobba på att inte vara så mesig, och så vidare och så vidare.

Erin Cogan vrider förtvivlat sina händer, tittar på mig. ”Jag har väntat utanför sedan sex i morse. Vaktmästaren släppte in mig – förlåt. Jag vet varken in eller ut längre. Snälla, ingen vill prata med mig om Matthews död. Jag tror att jag håller på att bli galen. Mitt barn – min Matthew – han dog och ingen vill prata med mig...”

”Lena, polisen har varit där och pratat med henne, två kuratorer har varit där...” Ed pratar med mig över huvudet på kvinnan. Han låter kontrollerad, försöker tappert dölja sin irritation.

Hissdörren glider upp och det tar en stund innan vi reagerar. ”Jag vet inte...” Jag låter raspig och blir tvungen att harkla mig. ”Erin, jag vet inte riktigt vad det är du vill att jag ska göra.”

Ed håller upp hissdörren med ryggen och föser ut oss. Hon ser bestört ut, blicken irrar från mig till Alyce och tillbaka till mig. ”Är det inte du som är bevisspecialisten? Du som kan hitta saker. Det är vad jag har hört. Du är bättre än polisen.”

Alyce himlar med ögonen.

”Nej, det stämmer inte, inte alls.” Jag skakar på huvudet när vi kommer ut i lobbyn. ”Vanligtvis finns det inga egentliga bevis i sådana här fall – jag menar, det är klart, beroende på dödsors...” Jag slutar nervöst att prata, tittar på Alyce. Hon kliar sig på sitt smala käkben med en frånvarande, inåtvänd min. Jag frågar: ”Vad var dödsorsaken enligt rättsläkaren?”

”Plötslig spädbarnsdöd”, säger hon bittert. ”Och det är ju bara ett annat sätt att säga att de inte har en aning om vad som hände.” Hon kastar en blick över axeln mot Ed. Han säger bara: ”Mrs Cogan, labbet är ingen polisstation, ni borde över huvud taget inte befinna er i den här byggnaden. Det är dags att åka hem nu.”

”Ja, det var dags för sådär en halvtimme sedan”, säger Alyce.

Men Erin Cogan fortsätter att fixera mig: ”Snälla. Jag vet att du inte tror mig. Eller så tror du att jag är galen. Men snälla, snälla, lyssna på mig – jag vet att mitt barn blev mördad.” Hon lutar sig framåt. ”Det enda jag vill, jag menar, jag ber dig... snälla, kan du inte bara titta igenom akten?”

”Vad har du för bevis för att det inte var PSD?” frågar jag, och avskyr mig själv. Ed gnider sig i nacken.

Hon sänker huvudet i en förtrolig pose och nu, med fukt-kantade ögon och ansiktet strimmat av det vita ljuset från entréns glasdörrar, ser hon faktiskt halvt vansinnig och nästan vild ut. Hennes röst är som het ånga när hon säger: ”Det var någon i huset! Jag var på undervåningen och tittade på teve, och jag hörde fotstegen hur tydligt som helst, precis ovanför mig. Någon kom in i huset och mördade mitt barn. Han låg och sov en trappa upp och plötsligt hörde jag fotsteg – jag trodde att jag inbillade mig. Jag var helt slut – det är så jobbigt att ha barn ibland. Ibland måste man bara vila... jag har ingen som hjälper mig... jag menar, min man är på jobbet hela dagarna, och...” Hon avbryter sig. Hon ser okoncentrerad ut ett ögonblick, stirrar ner i golvet, och sedan vänder hon sig till mig. ”Har du några barn?”

Alyce suckar irriterat.

”Nej, det har jag inte”, säger jag.

Hon blinkar som om jag precis har slagit ihop händerna framför ansiktet på henne. ”Förlåt”, säger hon.

Ed lägger en hand på hennes överarm. ”Rättsläkarna kommer att undersöka det här. De kommer att göra allt som står i deras makt. Det kan jag garantera.” Eds röst balanserar mellan vänlighet och irritation.

Hon lutar sig närmare mig, så nära att hennes upprördhet slår emot mig som ett slags atmosfärisk störning. Jag tar ett steg bakåt, kan inte fokusera. Bakom henne faller snön som

en vit ridå i de stora fönstren. ”Du vet det och jag vet det”, säger hon, och sedan säger hon det en gång till: ”Du vet det och jag vet det”, och nu låter hon faktiskt inte så lite som en galen kvinna. Hon stryker sig lite tvångsmässigt över ärmen och först nu lägger jag märke till vilken fin, dyr kappa hon har på sig, förmodligen kashmir, med breda slag. ”Myndigheterna bryr sig inte, inte ens polisen bryr sig. Jag är ingenting för dem. Jag är en hysterisk mamma – vilket faktiskt är värre än ingenting, eller hur? Eller hur?” Hon vänder sig mot Ed och Alyce, som båda stelnar till. Hon snurrar runt mot mig igen, rösten stegras. ”Min man Clay arbetar som civilingenjör – han känner folk i stadsfullmäktige. Han känner Rob Cummings – de spelar golf på Onondaga Country Club. I början efter vår – vår förlust – väntade vi på att polisen skulle göra något. När ingenting hände började Clay höra sig för. Varenda kväll kom han hem och sade *Lena Dawson, Lena Dawson*. Hon skulle tydligen ha en speciell gåva – särskilt när det gällde barn – hon kunde se igenom bevisen – det var vad han fick höra.” Hon stirrar på mig med det där intensiva ljuset i ansiktet. ”Kuratorn påstår att sådant kan hända ibland – att barn bara dör – bara sådär! Men det är ju inte alltid så att det bara händer, eller hur? Matthew var sex månader – fullkomligt frisk och underbar – helt underbar. Och nu är han borta och den som dödade honom lever fortfarande...” Hon gör en rörelse med handen mot dörren. ”Går omkring någonstans därute. Förstår du hur det känns? Att veta det?” Hon griper tag i mina händer igen. Hon kramar, klämmer ihop benen i mina fingrar, och jag tjuter nästan till. Hennes ansikte är en vit strimma, alldeles för nära.

Ed rycker i henne, grabbar tag i hennes armar. ”Nu räcker det!” Han börjar baxa henne mot dörren men hon överraskar honom, skriker och slår ut med armarna och knuffar undan honom. Hon kastar sig mot mig, fattar mina handleder. Jag blir för överrumplad för att ens rycka till, men adrenalinet

pumpar ut i mina muskler och lungor. Jag ser hennes pupiller dra ihop sig och sedan tränger sig Alyce emellan, skrikande hon också. ”Släpp henne! Du gör henne illa!”

Erin jämrar sig och sjunker ner på huk utan att släppa mina fingrar, hennes stora vigselring borrar sig in i mina knogar. Jag flämtar, kippar efter andan, lösgör mig ur hennes grepp.

Alyce vrålar: ”Nu räcker det, sluta!”

Hon släpper taget. Huvudet är sänkt, händerna utsträckta. Hon säger: ”Förlåt – förlåt mig. Förlåt.”

Någon kommer in genom entrén och stannar upp, och jag hoppas instinktivt att det är Charlie som kommer till min undsättning. Men det är Keller Duseky – en av kriminalpoliserna. Han ser sig omkring i dörröppningen. ”Är allt som det ska?”

Ed säger: ”Det är lugnt, Kel, jag fixar det.”

Jag nickar mot Keller. Erin fortsätter att säga ”förlåt, förlåt”. Orden flagnar av henne, det är som om hon tonar bort, som om hon håller på att bli osynlig. Hon vrider diamantringen runt fingret. Mer än någonting annat vill jag att hon ska sluta säga *förlåt*. Bara för att få tyst på den hysteriska rösten stammar jag: ”Snälla, jag vet inte – vad ska jag – ”

Hon snyftar till, ett hudlöst läte, och jag får själv en klump i halsen. Hennes sorg har en sorts halvskugga, som en aura, och jag är innesluten i den, i någon undanskymd och motsvarande sorg inom mig själv. ”Jag vet faktiskt inte ... ” Jag tystnar. Jag kan inte avvisa henne.

Hon tittar på mig, hennes ögon ser rödgråtna ut. ”Jag får aldrig se honom växa upp”, säger hon med sin hemska, genomskinliga röst. ”Jag kommer aldrig att ordna födelsedagsfest åt honom, klippa hans hår, träffa hans flickvän ...” Medan hon talar börjar hennes röst ge eko inom mig. Den byter skepnad, blir gripbar: som ett gammalt minne – som om hon är någon jag kände för länge sedan – och för mig är den sortens tidiga minnesbilder sällsynta och lika oroande som att

vakna och se ett spöke. Jag säger: ”Herregud. Låt mig fundera lite.” Jag darrar på rösten.

Jag heter Lena. Jag arbetar på labbet därför att de erbjuder utbildning. Det var så det stod i annonsen i *Herald Journal*: Kriminalteknik. Ett års korrespondenskurs i FBI:s fingeravtrycksklassifikation, två års collegestudier på deltid samt arbetsplatspraktik, arkivering och kaffekokande.

Jag arbetar på Wardells rättsmedicinska center, en futuristisk byggnad uppförd 1989 – året innan jag sökte jobbet. Det inhyser hälsovårdsmyndighetens toxikologiska laboratorium, rättsläkarstationen, Röda Korsets center för vävnadsdonation samt stadens kriminaltekniska laboratorium. Polishuset ligger vägg i vägg. Laboratoriegolvets kakelplattor har en högblank blå nyans som ser ut som vatten när ljuset faller i rätt vinkel, fönsterväggarna är blekt turkostonade.

Efter incidenten med Erin Cogan är det ingen som får någonting gjort. Jag känner mig lika omskakad som om jag hade varit med om en olycka. Avdelningen är genomsyrad av katastrofens stela tystnad, alla sitter som i trans vid sina skrivbord.

Jag försöker återuppta fingeravtrycksanalysen från igår, men kan inte koncentrera mig. Ett tag drömmer jag mig bort genom fönstret – distraherad av hur ljuset tycks förvandlas till bevingade insekter och ödlor och sedan återigen bli ljus och glas. Jag slår upp en ny mapp, försöker tvinga mig att läsa polisrapporter, men till slut ger jag upp och går till det höga arkivskåpet längst bort – *Utredningar rörande minderåriga, 2002* – och tar fram den förbaskade Coganmappen. Det finns två mappar till i samma fack, nyligen arkiverade, som jag kastar en fundersam blick på. Jag skjuter igen lådan. Minst två dödsfall till med offer i samma ålder, inom samma tidsperiod och geografiska område: varningsflagga.

Alyce går fram och tillbaka på avdelningen, ger mig onda ögat.

”Vad är det?”

Hon gör en grimas. ”Det vet du. Du är helt otrolig.”

”Vadå?” Jag känner mig sårbar och hjälplös. Jag ser återigen det vilda, instängda uttrycket i Erin Cogans ansikte för min inre syn.

”Den där kvinnan – var du tvungen att prata med henne?”

”Vad skulle jag ha gjort då, Alyce?”

Hon klickar med tungan och går därifrån. Sylvie, en annan kollega, tittar medkännande upp på mig från sitt skrivbord, det slingade blonda håret som en gardin framför ansiktet. Margo suckar, lutar sig tillbaka i stolen och lägger en fuktig tvätzlapp över pannan. ”Vad var det där?” frågar hon. ”Vad var det som hände?” Vi försöker få tiden att gå tills någon tycker att det är dags för en tidig lunch.

Vi sätter oss alla fyra runt ett bord i Bunkern. Vi kallar vårt fikarum Bunkern på grund av de vitkaklade väggarna, de stål-nätstäckta fönstren och de fluorescerande lamporna. Margo vrider sin stol i vinkel mot min. Jag känner hur hon iakttar mig medan jag bläddrar igenom en akt, med min halvättna macka liggande på mappens insida. Margo, som började jobba med kriminalteknik för fem år sedan, är tjugonio, yngst av oss fyra, men hon är den enda som har barn. Hon började som teknisk utredare av mordbränder och eldsvådor, men utbildar sig nu inom DNA-profilering – det är det som är ”hett” nu, säger hon – och kommer snart att flytta till en nyare avdelning en trappa ner.

”Det där är Coganakten, eller hur?” säger hon.

Jag visar henne namnet på mappen.

”Vad tror du då?” frågar hon.

Jag löper med fingret över rättsläkarrapporten. ”Mamman är rökare – barnet sov på mage – när ambulanspersonalen

kom låg han på mage.” Jag skakar på huvudet, lutar hakan i handen och muttrar mot handflatan. ”Jag vet inte, det låter som PSD.”

Alyces ansikte är hårt. ”Hon borde ha vänt sig till polisen om hon ville ha hjälp – vad hade hon egentligen uppe på labbet att göra?”

”Hennes barn hade ju precis dött”, säger Margo. ”Vilken mamma som helst skulle ha gjort som hon. Försök göra mina ungar illa så får ni se vad som händer.”

”Visste ni att hon kommer från en känd familj?” säger Sylvie. ”Jag menar känd som i rik. Jag kollade hennes sjukjournal. Hennes far är Peter Billings – ni vet, som i Billings School vid Syracuse-universitetet.”

”Folk kan i vilket fall som helst inte bara komma instormande sådär”, säger Alyce. Hon lägger armarna i kors på bordet och lutar sig fram på armbågarna. ”Jag skiter i vem det är. Och jag skiter i vems *mamma* det är. Vi är yrkesmänniskor. Lena är en yrkesmänniska. Hon måste få göra sitt *jobb*.”

De andra två kvinnorna betraktar mig tigande. Margo sänker blicken. Alyce knacker i lunchbordet och säger: ”Hur många fall av plötslig spädbarnsdöd har vi haft här på sistone?”

Jag tittar inte riktigt upp på henne. Jag vrider min tonfisksmörgås i olika vinklar.

”Jag är osäker på det totala antalet fall – det brukar inte vara mer än ett varannan eller var tredje månad. Men jag vet att det har kommit in *två* spjålsängar de senaste två månaderna”, säger Margo. ”Då räknar jag inte in den där kvinnans barn – Coganfallet. Jag tror inte att vi fick in deras spjålsäng.”

”Vad är läget i de fallen?” säger Sylvie.

”Jag vet inget mer”, säger Margo. ”Bara att det var två spjålsängar”, tillägger hon tyst.

”Jag lade förresten märke till att Cogan och hennes man bor i Lucius.” Sylvie håller sin tekopp med båda händerna. ”Var det inte där de hade problem med förorenat brunnsvatten?”

”Det var ett gäng collegeungdomar som startade det ryktet”, säger Alyce.

Jag tittar på tonfisken, någonstans bland all majonnäs och saltgurka finns strimlor av ett en gång levande djur. Jag föreställer mig dess kvicksilversnabba rörelse i vattnet, de länkade fjällen, dess klara medvetande. Jag försöker låta bli att tänka den sortens tankar. Jag försöker att *bara äta lunch*, som Pia jämt brukade säga, med armarna i kors och blicken i fjärran.

Sylvie gnuggar sig i pannan med handlovarna. ”Det är ju allt annat än normalt. Det är rätt bisarrt.”

”Var det några blodfläckar? Fingeravtryck?” frågar Margo. Hennes ungar är fortfarande små – Amahl och Fareed. Hon har foton på dem i plånboken, ibland väntar de på henne i korridoren efter skolan. Frank, labbchefen, ger Amahl färgkritor och röda pennor och låter honom rita i hans anteckningsblock. Det är en snäll pojke, sitter med korslagda ben på golvet, koncentrerad på sitt arbete.

”Inga konstigheter”, säger Alyce. ”Inte så vitt jag vet i alla fall. Inga ovanliga fingeravtryck. Ingenting i obduktionsrapporten.”

Men självfallet vet vi allihop att utredarna inte skulle bemöda sig om att ta spjålsängar i beslag såvida inte någon hade tyckt att det var något som inte stämde. Det kunde vara vilken slumpmässig sak som helst – ett underligt svar från någon i familjen, en underlig lukt i luften eller helt enkelt en vilja att dubbelkolla allting. Spjålsängar är ovanliga, men de var ändå inte mer än några enstaka föremål till i det berg av bevis vi är tvungna att analysera varenda dag. Man blir luttrad på ett kriminaltekniskt labb och plötslig spädbarnsdöd är en så alldaglig tragedi. PSD – rättsläkaren applicerar den diagnosen på alla oförklarliga dödsfall där offret är under ett år gammalt. När vi fick in spjålsängarna hade jag inte ägnat dem mer än en rutinmässig granskning. Jag följde de

slingrande papillarlinjerna i mödrarnas händer, spädbarnens rudimentära avtryck – spädbarn lämnar ytterst sällan ordentliga spår, där de simmar på rygg i sina spjålsängar med händer och fötter viftande i luften.

”Om det var jag”, säger Margo tyst och eftersinnande, ”och jag misstänkte att det fanns minsta chans att någon... hade gjort det jag trodde att de hade gjort, skulle jag anlita ett proffs.”

Alyce ger ifrån sig ett otåligt fnysande ljud. Hon stirrar på take away-salladen som hon dagligen köper på studentfiket ett kvarter längre upp på State Street. Alyce är någonstans runt femtio (hon talar aldrig om hur gammal hon är) och specialiserad på rättskemi. Hon var med och startade det ursprungliga labbet för tjugo år sedan, på den tiden när den lokala polisen och countypolisen hade separata labb. Och Sylvie – som är spåranalytiker – började sex år senare. Sylvie är trettiosex och svär på att om hon inte hittar en make i år tänker hon gå till en spermabank.

Vi fyra har jobbat ihop och delat lokaler i årtal. Vi är en brokig skara. Alyce hämtades in från Toxikologiska enheten för att tillfälligt leda arbetet på Spår enheten och sedan blev hon bara kvar. Emellanåt verkar det funka hyfsat mellan oss, och allt flyter på som det ska. Men ofta uppstår spänningar, i synnerhet Alyce och Margo skjuter gärna små giftpilar mot varandra. Margo antyder att Alyce borde gå tillbaka till ”sin egen” avdelning och lämna Spår enheten till ”folk som vet vad som gäller”. Alyce säger att det är bättre om en utomstående basar för en avdelning eftersom en sådan person är mer objektiv, sedan hummar hon något om att Margo är en primadonna och att hon skämmer bort sina barn. Margo säger att den som aldrig har fött och uppfostrat ett barn egentligen inte har rätt att uttala sig om någonting över huvud taget.

Sylvie lutar sig fram över sin sladdriga skinkmacka och säger: ”Vadå? Menar du anlita en privatdeckare, eller?”

”En gammal avdankad snut som hyr ut sina tjänster? Herregud, en sådan skulle inte vara till mycket hjälp”, säger Alyce. ”Och vet du hur mycket de tar betalt?”

”Om det gällde en av mina ungar?” Margo rätar på ryggen. ”Jag skulle inte bry mig! Belåna huset, råna en bank. Vem bryr sig? Jag skulle vilja försäkra mig om att jag hade gjort allt som stod i min makt.”

”Jag tror att det var därför hon ville träffa Lena”, säger Alyce lugnt.

”Jag skulle nog hyra en torped”, säger Margo. Men så suckar hon och sneglar på mig.

Jag slår ner blicken. Jag vill inte äta min tonfiskmacka, trots att jag gjorde den själv i morse. Jag lägger den på smörgåspapperet och slår in den igen. Jag känner hur Margo iakttar mig, med regnbågshinnor så mörka att de flyter ihop med pupillerna. ”Lena?” Jag stoppar tillbaka smörgåsen i papperspåsen. ”Lena?” Rösten är tunn. ”Får du någon, vad heter det, känsla kring det här?”

Jag skakar på huvudet. Jag kan se modern i hennes ansikte. Jag ser henne trycka därinne likt ett djur i en grotta. Jag tittar ner och säger: ”Nej, inget speciellt.” Ibland kommer motivet och omständigheterna kring ett brott till mig så klart och tydligt att jag känner mig uppskakad i flera dagar efteråt. Jag kan se det intorkade blodet på en broderad näsduk och motivet kommer till mig som från ingenstans: hon hade sedan länge velat döda sin man. Eller: han var alltid rädd för de andra barnen i skolan. Eller: hon stod inte ut med allt oväsen där hemma en enda sekund till.

En gång tog jag ett skrynkligt anteckningspapper från en brottsplats. Det visade sig ha fuktats av tårar, och då såg jag det: mannen som hade skrivit på papperet visste att hans mördare var på väg.

Men jag ler mot Margo och säger: ”Jag kan inte se något särskilt med det.”

”Nej, jag trodde väl inte det”, säger hon.

Kriminaltekniken utgår från en enkel princip: den ställer vetenskapliga metoder i rättskipningens tjänst. En uppsättning regler flätas samman med en annan. Man granskar hår och hudrester som skrapats fram under naglarna på ett brottsoffer, först med hjälp av lupp, därefter i mikroskop, allt i hopp om att den juridisk-vetenskapliga företeelse som kallas ”bevis” ska framträda. Förhoppningen är förstås att ju längre och noggrannare man tittar, desto mer kommer man att se. Men ibland är det nödvändigt att luta sig tillbaka, slappna av, blunda. Man får inte ha för bråttom.

Margo sätter sig tillrätta i stolen. Omedvetet klappar hon handväskan där hon har fotografierna på sina barn. På labbet säger vi ibland saker bara för att trösta varandra, och Margo har bestämt sig för att tro mig, för stunden. Hon är fullt medveten om att bevis kan te sig på ett visst sätt ur en viss synvinkel, och sedan förändras fullständigt när de betraktas ur en annan. Hon nickar igen och kramar min hand. ”Jag är paranoid”, säger hon dämpat.

”Vad hade du väntat dig?” Alyce slår ut med ena handen som om vi stod vid helvetets portar. ”När du jobbar här?”

”Det värsta mänskligheten har att erbjuda, dag ut och dag in”, säger Sylvie. ”Det är som när läkarstudenter börjar inbilla sig att de har alla sjukdomar som de studerar.”

Alyce säger: ”Vi tror att vi ska råka ut för alla brott.”

Margo ler, men hon släpper mig inte med blicken. Mina ögon känns heta, röntgade.

Kvinnorna tittar på varandra, skrattar till som om de blivit uppskrämda av något, och ljudet kvillar omkring mig som silvriga små vågor vid foten av en klippa, ängsligt virvlande.

Kriminalpoliserna tycker att vi labbtekniker är lite läskiga – med vår attityd och vårt skämtande. Men de patrullerande poliserna, infanteriet, de vet – man måste klamra sig fast vid en liten gnutta humor. Vi är kuggar i maskineriet, koncentrerade

på vår lilla del av gåtan. Och det är precis så jag vill ha det – att få arbeta i mitt eget avskilda lilla hörn.

Margo säger, helt apropå: ”Det är tur att du inte har några barn, Lena. Du kan verkligen tacka din lyckliga stjärna.”